

[Erhard Jakobsen.]

til at have den husmandsdille, som griber mere og mere om sig. Det er, som om man overalt, hvor man før gik ind for noget, der var alt for stort, nu pludselig ikke kan få det småt nok. Skal vi nu ikke prøve at finde en balance? Jeg synes, vi må acceptere ministerens indlæg her med påpegning af den tekniske koncentration, fordi det er et specielt publikum, der kræver speciel behandling — ja, ud fra et fagforeningsmæssigt synspunkt er det vel glimrende at få så mange mennesker som muligt beskæftiget med at transportere folk rundt fra den ene ende af Sjælland til den anden, det kan jeg da godt se — men jeg vil mene, at ud fra alle synspunkter er det bedst at have de patienter, der skal behandles, så nær ved de institutioner, der skal behandle dem, som muligt, det er dog erfaringer, man har på alle mulige andre områder. Og da særlig mange her skal behandles, må ministerens argumentation være meget tungtvejende.

At opfindsomme mennesker har lyst til at eksperimentere, lider vi under på en masse områder: skolevæsen og alle mulige andre steder. Det kan vi tolerere, det er kun godt, der er nogle, der er opfindsomme, og nogle, der eksperimenterer, men det er en alvorlig sag, hvis opfindsomme menneskers trang til at eksperimentere skal medføre, at en udvikling slås i stykker, at en helhedstankegang bliver slået i stykker. Mit parti vil bidrage til, at det ikke finder sted i denne sag, men at ministeren får tilslutning til at føre sine planer videre hurtigst muligt.

Kurt Hansen (VS):

Da vores socialpolitiske ordfører, hr. Steen Folke, er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg fremkomme med nogle betragtninger omkring det forslag, SF nu har lagt frem.

Københavnssområdet er for dårligt dækket ind med institutionspladser. Ca. 1.000 åndssvage, der hører til Københavnssområdet, er anbragt på Ebberødgård, Andersvænge og Rødbygård. Det siger sig selv, at kontakten mellem den institutionsanbragte og familien bliver vanskeliggjort, når der er tale om så store afstande. Jeg mener, der er både fordele og ulemper ved at få anbragt en institution på Irlandsvej, og nogle af disse fordele og ulemper vil jeg forsøge at drage ind i diskussionen.

Imod Irlandsvejinstitutionen taler tre ting: for det første at det er en forholdsvis stor institution, for det andet at den del, der er beregnet til klientbeboelse, burde ligge rundt omkring i byen i form af mere eller mindre beskyttede boliger, og for det tredje at det er urimeligt at nedlægge kolonihaven; institutionen kunne måske lige så godt have ligget i Tårnby eller Tåstrup, eller hvor man ellers kunne finde rimelige muligheder for at udvikle projektet.

For Irlandsvejinstitutionen taler for det første, at de to institutioner, Irlandsvej skal aflaste, Lillemosegård og Ebberødgård, begge er overbelagt. Lillemosegård er en god institution, klientbeboelsen er opført i 1950'erne, men institutionen er i dag ved at blive ødelagt af overbelægning. Ebberødgård er som bekendt en gammel og dårligt vedligeholdt institution, og i hvert fald tidligere har den også været uhyre ringe ledet. De helt skandaløse forhold i disse afdelinger er vist yderst velkendte. Irlandsvej ligger i København, og der er brug for en betjening af de københavnske klienter i det storkøbenhavnske område. Der er også brug for et behandlingscenter til de svært handicappede, og som det sidste, der taler for: hvis planerne udskydes, vil der sandsynligvis gå flere år, før der kan etableres en bedre løsning i Københavnsområdet.

Vi skal ikke lægge skjul på, at vi mener, afgørelsen er svær. VS mener ikke, at Irlandsvejinstitutionen er den helt rigtige løsning på problemet, men på den anden side bør de åndssvage ikke lide under, at de statslige og kommunale myndigheder er dårlige og langsomme planlæggere.

Vores endelige stillingtagen vil afhænge af udvalgsarbejdet. Bl. a. må det opklares, om det virkelig er rigtigt, at en eventuel forkastelse af Irlandsvejsprojektet vil forsinke en rimelig løsning i adskillige år.

Samtidig vil jeg gerne slå et slag for, at den eksterne forsyng udbygges; i videst muligt omfang bør man sigte mod at undgå institutionsanbringelse. Jeg tænker især på beskyttede boliger. Der kan tænkes alle grader af beskyttelse lige fra noget, der ligner små institutioner, over diverse grader af beskyttede pensionater til hytter eller lejligheder, eventuelt kollektiver, hvor forsyngen mere sporadisk står den åndssvage bi, f. eks. gennem en socialrådgiverordning,